

Kit Mays bizonyágtétele a megtéréséről

Valea Draganului, 2021. augusztus 17.

[Kit Mays - marturia intoarcerii la Dumnezeu - 17.08.2021 - YouTube](#)

Nagyon fiatalon lett üdvösségem, nem is emlékszem pontosan, hány évesen; talán három, vagy valamivel több lehettem, tehát nagyon kicsi. Úgy menekültem meg, hogy kértem az Urat, hogy „Uram, ne hagyj, hogy meghaljak, mielőtt csatlakozhatnék a gyülekezethez!” Ez nem egészen olyan imádság, ami bárkit üdvösségre juttatna, de én megmenekültem ezáltal, mert Isten látta, mi van a szívemben. És Ő lakozást vett bennem, és kijelentette Magát nekem, bár még csak kisfiú voltam. Nyolc-kilenc éves koromban zsoltárokat írtam, méghozzá a King James-féle bibliafordítás régies szófordulataival. De az Urat ez egyáltalán nem zavarta. Nagyon vallásos kisfiú voltam, volt olyan idő az életemben például, amikor félttem bármit is bizonyossággal kijelenteni. Ez még kamaszkorom előtt volt. Ha megkérdeztek volna tőlem, hány óra van, és én jól láttam volna az órán, hogy kilenc, akkor is úgy válaszoltam volna: „Úgy hiszem, kilenc”. Látszik, hogy nem sok mindent értettem. De az Urat nem zavarta egyik ilyesmi sem.

Kamaszkoromban, úgy tizenhárom-tizennégy évesen az életem normális, rendes mederben folyt. Majd tizenöt éves koromban elmentem egy cserkész táborba, ahol egy csűr tetejéről lezuhant egy hordó, és a fejemre esett. Csak egy pillanat műve volt, de az egész életemre kihatott ez a szerencsétlen ütés. A következő tíz-tizenöt évben minden napom fejfájással telt; reggel kezdődött és eltartott egész nap. Elmentem egy helyi, jó szakemberként ismert orvoshoz, aki elküldött egy specialista-hoz, egy memphisi idegsebészhez, aki szintén nagyon jónak számított a szakterületén. Ez a jelenség ma már jól ismert, poszttraumás fejfájás a neve, de akkoriban még nem ismerték. Nagyon sok vizsgálatot végeztek rajtam, ezek legtöbbször ma már nem csinálják. Tűt vezettek be a nyaki artériámba mindkét oldalon, és festéket fecskendeztek bele. Ez a fajta érfestés elvileg nagyon fájdalmas lett volna, de semmit sem éreztem belőle, ugyanis ezzel egyidejűleg deréktájon tűt szúrtak a hátgerincembe, és jelentős mennyiségű gerincvelő-folyadékot vettek le. És amíg az nem termelődött újra, olyan érzés volt, mintha szét akarna robbanni az agyam. Ezért két héten keresztül teljesen mozdulatlanul feküdtem, és emiatt nem fájt a nyakam. Egyetlen kezelést sem találtunk, amely hatékonynak bizonyult volna, és ezután abba is hagytuk egy időre a próbálkozást.

Amikor tizenhat éves lettem, tehát a következő évben, hat hét eltéréssel mindkét szülőmről kiderült, hogy rákos, és hogy meg fognak halni. Anyámnak tüdőrákja, apámnak gyomorrákja volt. Anyám nagyon szerette az Urat, és csodálatos keresztény volt. Apám alkoholista és szkeptikus volt, kigúnyolt mindenkit, aki hitt az evangéliumban. Mindkettőjüket többször műtötték, megvolt az első műtét, a nagyműtét, az életmentő műtét, az utolsó műtét... és abban az évben, amikor érettségiztem, karácsony után két nappal meghalt az édesanyám. Már régóta beteg volt, és nagy fájdalmai voltak. Nem tudott fájdalomcsillapítót szedni, mert a narkotikumoktól émelygett, arra pedig, amit még szedhetett volna – legalábbis, amiről akkoriban tudtunk – allergiás volt. Minden egyes lélegzetvétel komoly fájdalommal járt a számára. Az utolsó ősszel, amikor még élt, mellette aludtam éjjelente, egy kiságyon az ágya mellett, és mindketten úgy tettünk, mintha aludnánk. Nagyon óvatosan lélegzett, én pedig úgy tettem, mintha aludnék, nehogy észrevegye, hogy én észrevettem, hogy nagyon nehezen veszi a levegőt. Nem tudom, hogy édesanyám miért imádkozott – mert biztos, hogy imádkozott –, de

azt tudom, hogy én miért imádkoztam. Azért imádkoztam, hogy meghaljon. Nagyon szerettem őt, ne értsetek félre, és bárcsak azt mondhatnám, hogy azért kértem ezt, hogy megszabaduljon a fájdalomtól és a nyomorúságától, de valójában én akartam megszabadulni az én fájdalomtól és nyomorúságomtól.

Két nappal karácsony után halt meg, és az apám – aki, mint említettem, alkoholista volt – gyomorrákban szenvedett, ami szintén fájdalmas, de általában véve nem annyira, mint a tüdő. Azonban mivel alkoholista volt, nagyon hamar függőséget okoztak nála a fájdalomcsillapítók is. Én elmentem otthonról a főiskola miatt, ahová megígértem anyámnak, hogy járni fogok. Négy testvérem közül én voltam a legkisebb, és már csak én voltam otthon akkoriban, apám ennek ellenére nem kérte, hogy maradjak. Elmentem tehát a főiskolára, apám pedig egyedül maradt otthon. Megkeseredett ember volt. De nagyon szerettem az apámat.

És volt anyámnak egy ismerőse, egy Thoe G. nevű nőtestvér, akivel nem volt ugyan szoros kapcsolatban, de az összes gyermekét és a férjét rábízta, hogy szellemi értelemben vállaljon felelősséget értük. Tudom, ez furán hangzik, de ez az asszony nagyon szellemi volt, akkor is, ha anyámmal nem voltak különösebben szoros kapcsolatban. Tehát amikor én elmentem otthonról, rendszeresen átjött, hogy ránézzen apámra, aki egy darabig úgy tűnt, egészen jobban van. Ez az asszony ebédet hozott neki, ott volt vele, bevásárolt, ha kellett, de apám tudta róla, hogy keresztény, és egy percig sem bízott meg benne. Olyanokat mondott neki például, hogy „Mielőtt hazamegy, mutassa meg a táskáját, hogy nem lopott-e el tőlem valamit!” Thoe pedig megmutatta a táskáját, hogy nem lopott el semmit.

Amikor ez a módszer nem vált be, hogy megfutamítsa, elkezdett neki azokról a dolgokról beszélni, amiket anyámmal művelt; azokról a gonosz dolgokról, amiket az életében tett. Ez az asszony meglehetősen burokban élt; keresztény családban, egy igen konzervatív közösségben nőtt fel, és egyszer elmesélte, hogy a füle már szabályosan égett azoktól, amiket hallott – de nem adta fel.

Januárban mentem el otthonról, és valamikor március környékén történt, hogy az éjszaka kellős közepén csöngött a telefon ennél az asszonynál. Apám volt az: „Thoe, van most valami dolga?” Mire ő: „Hát, nincs”. „Akkor át tudna jönni?” „Öt perc múlva ott vagyok.” Így is történt. Thoe férje is csodálatos ember volt. Nagyanyám azt híresztelte, hogy bizonyára valami tisztességtelen kapcsolat van apám és Thoe között, vagy hogy Thoe akar valamit tőle – borzasztó dolgokat feltételezett egy istenfélő asszonnyal. De a férje elengedte, mondta, hogy menjen csak el apámhoz. Amikor odaért, apám így szólt hozzá: „Azt hiszem, elmondtam magának minden gonosz dolgot, ami csak eszembe jutott, hogy elkövettem. Gondolja, hogy a maga Istene szerethet egy olyan embert, mint én? Meg tud engem menteni?” Thoe pedig azt felelte: „Hogyne tudná! Hiszen pontosan ezért jött.” És az apámnak üdvössége lett. És ott van az örökkévalóságban az Úr Jézussal most is.

Drámai megtérése volt. A szobája is más lett, ahol tartózkodott, nem volt ott többé sötétség. Bizonyos értelemben olyan volt apám, mint egy kisgyermek. Meglehetősen nagydarab ember volt. Számtalanszor operálták a gyomrát, és mivel elhízott volt, a sebéet valami olyasmivel kapcsolták össze, ami úgy nézett ki, mint a drót ruhaakasztó, és mivel rákos volt, a sebei nem gyógyultak megfelelően. Amikor kivették a drótokat és a varratokat, jókora nyílás tátongott a hasán. Thoe a Krisztus Gyülekezete nevű egyházban nőtt fel, és mivel ehhez tartozott, ő is úgy gondolta, hogy ha nem merítkezel be, akkor nem üdvözülsz. Apám pedig nem volt bemerítkezve. És megkérdezte Thoe-tól: „Be kell merítkeznem?” Ő pedig azt mondta, hogy igen. Mire apám: „Rendben, akkor tegyük meg, mondd meg, hova menjek.” A helyi gyülekezet természetesen szívesen vállalta a bemerítést. Ott volt egyfelől a hasán ez a hatalmas

nyílt seb, és ott volt másfelől Thoe a véleményével, hogy ha nem vagy bemerítkezve, nem üdvözülsz – tehát be kell merítkeznie. De közvetlenül a bemerítkezése előtt azt mondta neki Thoe: „Nem gondolom, hogy az ember mennybe mehet és üdvözülhet, ha nem merítkezik be. Hiszem, hogy a Biblia ezt tanítja. De mégis azt gondolom, hogy neked nem kell bemerítkezned ahhoz, hogy a mennybe juss.”

Ez valami nagyon különös. Thoe nagyon kemény és szigorú valaki volt, ahogy ismertem; szigorú saját magával szemben, és soha nem változtatta meg a véleményét abban, hogy be kell merítkezni az üdvösséghez. De Isten munkálkodott a szívében. Ha már itt tartunk, én nem hiszem azt, hogy a Biblia azt tanítaná, hogy be kell merítkezni ahhoz, hogy megmeneküljünk. De itt nem ez a lényeg, hanem az, hogy Isten munkálkodott.

Apám az összes gyermekével és mindenki mással is megbékélt, és három nappal a tizennyolcadik születésnapom előtt meghalt. A következő Halloweenkor, október 31-én munkába menet az autópályán hajtottam – a főiskola és az orvosi tanulmányaim alatt ugyanis végig dolgoztam. Nem vettem észre, hogy koccanás miatt egy autó áll a belső sávban, mellette emberek, de a mellettem lévő sáv is teli volt, én pedig már nem tudtam megállni, behajtottam az álló járműbe. A rákövetkező nagyjából egy évből nem sokra emlékszem. Kórházba vittek, az intenzív osztályra kerültem. Az agyműködésem nem volt kielégítő, és hívtak egy idegsebészt, ugyanazt, akinél már korábban is jártam. Végzett néhány vizsgálatot, de nem csinált sok mindent, azt hiszem, elintézte annyival: „Igen, elég furá a srác, de emlékszem rá korábbról, akkor is furá volt.”

Hat hetet töltöttem körülbelül az intenzív osztályon, nem tudom, pontosan mennyit, mert semmire nem emlékszem abból az időszakból. Amikor eljött a kórházból való elbocsátásom ideje, nem igazán tudták, mihez kezdjenek velem. Érzelmileg ki voltam készülve, az agyműködésem zavart volt, és gondozásra volt szükségem, keresték tehát, hová helyezhetnének el. Thoe jelentkezett, hogy ő majd vigyáz rám, vigyenek csak oda hozzájuk. Tehát hazamentem vele és Roberttel, a férjével. Jónéhány hónapig náluk voltam, nem emlékszem pontosan, mennyi ideig. Nagyon nehéz helyzet volt ez nekik, de nekem is. Csak feküdtem az ágyban, és úgy tettem, mintha aludnék, míg a fiuk, John, aki két évvel volt fiatalabb nálam, fel nem kelt, hogy elinduljon az iskolába. Együtt megreggeliztek, Robert elment dolgozni, Thoe pedig kitette nekem a reggelimet, mint ahogyan egy befogadott, elütött kutyának kiteszik az adagját. És amikor mindenki elment, lementem, megettem, ami ki volt téve nekem, visszamentem az ágyba, és a nap hátralévő részében megint csak úgy tettem, mintha aludnék. El tudjátok ezt képzelni, hogy hónapokon keresztül ott legyen valaki a házatokban, ilyen módon, ahogyan leírtam az életüket?

Végül jobban lettem, és érzelmileg is valamelyest javultam. Visszamentem a munkába és a főiskolára, majd jelentkeztem az orvosi egyetemre. Nem azt mondom, hogy minden pontosan így történt, mert nem emlékszem olyan jól, inkább arra emlékszem, amit mások meséltek el nekem, de ki tudja. Amikor az orvosira felvételiztem, a szóbeli beszélgetésen az iskola dékánja megnézte a jelentkezési lapomat, és valami olyasmit mondott, hogy „Tudja, Mays úr, nézem az ön jelentkezési lapját, és csodálkozom, mert ugyan jeles eredményt ért el a felvételi vizsgán, de a jegyei nagyjából közepesek. Miért gondolja, hogy itt van a helye, közöttünk?” És ahogy visszaemlékszem, valami olyasmit mondtam, hogy „Dr. Kelson, kiüríthetem a szemetesüket kifelé menet? Csak hogy ez a nap ne vesszen teljesen kárba egyikünk számára sem.” Nos, általában nem ezt szokták az egyetemi tanárok sikeres felvételi beszélgetésnek nevezni. Így mentem tehát ki, minden reménység nélkül arra, hogy fölvegyenek.

Hogy miért mondom el mindezt? Mert ez is a bizonyágtételhez tartozik. Azok a dolgok, amelyeket mindannyian szeretünk, amelyekre építünk – és ezek kellene is, mert ezek Istentől vannak és jók: család, egészség, anyagiak, a személyiségünk, az érzelmi kiegyensúlyozottságunk, a jó egyműködésünk – látszólag mind elveszték számomra, és nem csak látszólag, mert tényleg el is vesztettem ezeket. De van valami, ami nagyon fontos, és szeretném, ha ti, fiatalok is jól figyelnétek: az igaz szerelem. Volt egy lány, aki belém szeretett, és akibe én is beleszerettem a középiskolától kezdve, és aki végigcsinálta velem ezt az egészet. Gondozta édesanyámat – nagyon kedves lány volt. De mindenből elég lesz egyszer, és eljött az az idő, hogy elege lett. Túl sok rossz történt, folyamatosan jött a sok rossz, és ez egyszerűen már túl sok volt neki. Ejtett, mint egy rossz szokást. Nem hibáztattam ezért, akkor sem róttam fel ezt neki, de ostoba dolognak tűnt az egész. Hiszen már gyakorlatilag mindent elvesztettem, és egyszerűen már semmim sem maradt, amit még elveszthetnék. És amikor nincs semmi, akkor már semmi sincs, amit elveszthetnél – ahogy a régi ének is mondja.

Rájöttem, hogy az életem hasonlít egy filmhez, nem hiszem, hogy bárki látta volna, az a címe, hogy *City Slickers* (*magyar címe: Irány Colorado!*). Arról szól, hogy egy ember élete teljesen széthullik, mindent elveszít, és a barátai jönnek, hogy vigasztalják, és azt mondják neki: „Az életed ismét a nulláról indulhat”. És mit értenek ezalatt? Hogy újrakezdheted az életedet, senki sem vár tőled semmit, és azt csinálhatsz, amit csak akarsz. És én is erre a pontra jutottam. Keresztény voltam egészen kicsi koromtól fogva. De azt mondtam, hogy nem akarok az anyám hite által élni. Nem fogom az életemet valami olyanra alapozni, ami nem valódi. Így hát első éves főiskolásként nekifogtam, hogy történelmi szempontból bebizonyítsam a feltámadást. Csúfos kudarcot vallottam, hiszen nem volt meg hozzá sem a tehetségem, sem az időm, és ezt amúgy sem lehet bebizonyítani.

Testvérek, figyeljétek ide. Eljutottam egy pontra – mert anyámnak olyan hite volt, ami átvitte őt, egyenesen az örökkévalóságig. Nem tudtam figyelmen kívül hagyni a hitét – de ez az ő hite volt. Nem volt elég az én számomra is. Azt mondtam: „Uram, ha létezel, ha meg akarsz ismerni engem, itt vagyok. A Tiéd vagyok. Jelentsd ki Magadat nekem!” Nem jelent meg kézírás a falon, nem szólt hang a mennyből, nem láttam angyalokat. De tudtam a szívemben, hogy Isten az, aki. És tudtam, hogy végig Isten volt az, aki megengedte ezeket a dolgokat az életemben. Testvérek, nem vesztettem el semmi olyat, amit ne veszítenétek el ti is. Szinte mindenkinek lesznek anyagi gondjai, egészségügyi problémái, a szüleitek meg fognak halni – vagy ti haltok meg előbb. Betegek lesztek, csalódnia fogtok a családtagjaitokban és a testvéreitekben a gyülekezetben; igaz szerelmeket cserben fog hagyni.

Ezek a felsorolt dolgok, mint a család stb., mind jók, nem rosszak, de nem elegendőek. A maguk helyén csodálatosak. És el kell, hogy mondjam, Isten visszaadta nekem mindezeket. A legcsodálatosabb feleségem van, akit az ember csak el tud képzelni. Van családom, tizenegy unokám, mindig utánuk kell számolnom, hogy biztosan tudjam, hányan is vannak. Az elmúlt évben kettő született, és hatan vannak öt évesnél kisebbek. Van egy csomó képem róluk, majd utána mindet megmutatom. Csak viccelek ám, nem terhellek vele titeket.

És Isten megadta nekem – mert tudjátok, öt éves koromtól kezdve az volt a vágyam, hogy orvos legyek. Minden mást elveszítettem. És ekkor kaptam egy levelet az egyetemről. Narancsszínű csík futott keresztbe a borítékon: „Hivatalos felvételi határozat az orvosi egyetemre.” Nem nyitottam fel azonnal, mert azt gondoltam, csak elcserélték a borítékot valaki máséval. De csodák csodája, felvettek! Ilyen gyanakvó figura vagyok. De biztos akartam lenni benne, hogy valóban ez az Ő akarat-e, hogy orvosi egyetemre menjek – csak hogy nem azért, mert szerettem Istent. Ne értsétek félre, tudtam, hogy Isten volt az, aki munkálkodott, tudtam, hogy szeret engem, én is szerettem Őt, de számomra itt

arról volt szó, hogy nem akartam megint elveszíteni valamit. És tudtam, hogy Ő nem játszadozik velem. Keményen, de tisztességesen viselkedett velem szemben. Tudtam, hogy bármit is tartogat a számomra, az csakis a legjobb lehet. De megmaradt ez az egy, amihez ragaszkodtam. És tanácstalan voltam, hogy mit tegyek? Ezért azt mondtam, „Uram, itt van ez a felvételi határozat, és ha akarod, akkor elmegyek az orvosira, de ha nem akarod, akkor mondd meg, és akkor nem megyek.” Nem akartam volna azt, hogy odamegyek, és félidőben kiesek onnan. Úgy jártam végig az egyetemet, hogy azt mondtam az Úrnak: „Uram, szükségem van a jó jegyekre, a tandíjra és a békességre. Ha bármelyiket elveszed, én itt sem vagyok.”

Végig dolgoztam, emellett kaptam kölcsönt olyanoktól, akik hajlandók voltak kölcsönadni nekem, akik nem voltak ugyan túl sokan, de tőlük nagyra értékeltem. Nagyon élveztem az egyetemet, mert sosem gondoltam, hogy le is fogok diplomázni a végén. Tehát nem volt rajtam ez a nyomás, tanulhattam csak a magam örömére. A tandíjat úgy fizettem, hogy a dékánnak volt egy pénzalapja, ahonnan kölcsön lehetett venni a szükséges összeget a negyedév első napján, de vissza kellett fizetni, mire megkezdődtek a vizsgák.

Az orvosi egyetemen tizenkét negyedév van, ez összesen harminchat hónapot tesz ki, és minden alkalommal, mielőtt befizettem volna a tandíjat, azt mondtam: „Uram, ha nem akarod, hogy ide járjak, csak mondd meg! És akkor nem megyek.” De nem volt kézírás a falon, nem volt anyagi szózat, nem érintette meg Isten a szívemet azzal, hogy „ne járj az egyetemre”, egészen a legutolsó negyedévig. Már csak a választható tárgyaim voltak vissza. Ez úgy működik, hogy két választható tárgynak kell lennie, mindkettő hathetes, és én ezeket meghagytam a legvégére. A választható tárgyakból sosem szoktak senkit megbuktatni. Van tehát tizenegy negyedév, ami kötelező, és az utolsó negyedév ebből a két választható tárgyból áll. Ha például szereted a sebészetet, akkor választhatsz még egy sebészeti tárgyat. Ha a kutatás érdekel, választhatod azt, ha el akarsz menni munkát keresni, azt is lehet ezalatt a hat hét alatt. Soha, senki, akit nem ítéltek el valamilyen bűncselekményért, vagy nem támadt a dékánra furkósbottal, nem bukott meg a választható tárgyából.

Közvetlenül az utolsó, tizenkettedik negyedévem előtt, a kórház, ahol laktam – ugyanis egy hallgatólagos megegyezés értelmében olyan szobákban alhattam, ahol éppen senki nem feküdt; nem fizettem lakbért, és az orvosi menzán ettem; a kórház alkalmazottja voltam, és az újszülöttekkel foglalkoztam, amikor még nem volt erre külön neonatológus – tehát a kórház elküldött az ország másik felébe valamilyen orvosi kongresszusra, és amikor leszálltam a gépről, elmondtam a szokásos imádságot a tizenkettedik szemeszterért, de változtattam rajta egy egészen kicsit. Csak egy egészen kicsit. Azt mondtam: „Uram, ha azt akarod, hogy járjak az egyetemre, mondd azt, és megyek! Neked csak azt kell mondanod, hogy menjek, és akkor megyek.” Nem volt írás a falon, nem volt anyagi szózat, nem hallottam hangot, nem volt látomásom, és csak egyetlen egyszer mondtam el ezt az imát, mégis tudtam, hogy ott kell hagynom az egyetemet. És ezt tettem.

Hat hetet vártam, mielőtt bárkinek is elmondtam volna, mert tudtam, hogy a bátyám iszonyú mérges lesz. Mert szeretett engem. Vagy pedig kényszerítene, hogy menjek vissza, és tudtam, hogy nem tudnék vele ellenkezni. Ha már itt tartunk, csak azokkal közlöm megnyugtatóképpen, akiket kezeltem itt közületek, hogy később visszamentem, befejeztem az egyetemet, és meglett a diplomám. Tehát újra elmentem a dékán irodájába – ekkor már új dékán volt, és megmondtam neki, hogy kilépek az egyetemről. És föltette a szokásos kérdéseket, hogy elment-e az eszem, vagy be vagyok-e drogozva, vagy talán egy ásramba akarok-e elvonulni Indiában vagy valami – nem emlékszem pontosan, hogy mit kérdezett, de a kérdés lényege az volt, hogy miért csinálom ezt. Nem tudom, ismeritek-e az orvosi

diplomákat, de a harvardi orvosi oklevél mindig akkora csak kb. mint egy A/5-ös lap, és sima fekete keretben van, egyszerű, fekete háttérrel, ami úgy néz ki, mintha a fénymásolóval csinálták volna. Ha hatalmas, igazi báránybőrre írt, díszes orvosi okleveleket láttok kitéve valahol, az minden valószínűség szerint valamilyen kuruzsló egyetemről származik. Ennek az embernek a fala pedig tele volt ezekkel a kis, fekete hátterű és keretű oklevelekkel. Nagyon jelentős zsidó orvos volt. A felesége öngyilkosságot kísérelt meg aznap délután, és engem azelőtt fogadott, hogy bement volna a feleségéhez a sürgősségre. De én ezt nem tudtam. Nekem szegezte: „Miért akarja abbahagyni az egyetemet?” „Mert meg kell tudnom, hogy melyik az én Istenem: Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, vagy az az oklevél a falon.” Mondott valamit, majd megkérdezte: „Szeretné, hogy később visszajöhessen?” És azt válaszoltam, hogy igen, ha van ilyen lehetőség, akkor azt nyitva szeretném hagyni, nincs okom rá, hogy ezt ne tegyem meg. Azt felelte: „De mi lenne, ha azt mondanám, hogy nem jöhet vissza erre az egyetemre, és egyetlen más orvosi egyetemre sem a világon, ha most kilép?” Én pedig elnevettem magam: „Ön teljesen félreértett engem, ez nem valami játszma – nem engedélyt kértem a távozásra, hanem bejelentettem, hogy végeztem. Ha ez számítana, amit mondott, akkor eleve nem is mennék el.”

Több is van ennél, de nem akarom már ennyire részletezni, így is nagyon sok időtököt raboltam el. De a lényeg az, hogy Isten nekünk a legjobbat akarja adni. Az Ő terve és az Ő útja a mi életünkre nézve jó! Senki sem túl fiatal ahhoz, hogy üdvössége legyen! És tudjátok meg, bármit is terveztetek el a magatok számára, az nem elég jó. „A világban nyomorúságotok lesz.” Biztosíthatlak, hogy így lesz, hiszen a Biblia mondja, hogy nyomorúságunk lesz. Senkit nem ismerünk, akinek ne lenne nyomorúsága. De a keresztény embernek megvan ez a válasza az Úrtól: „De ne féljete, én legyőztem a világot.” Az életben sok fájdalom ér minket. De ott van az az öröm, amely át fog segíteni mindenben. És Isten lehet, hogy nem azt adja majd, amiről azt hisszük, hogy szeretnénk, hanem azt, ami be fogja tölteni a szívünkben lévő szükségét.

Bocsánat, hogy ilyen hosszan beszéltem, de azt mondom nektek, hogy ez az a nap, a mai nap, amikor meg kell térnetek, ha még nincs üdvösségetek. Én már idős vagyok, ezért bizonyos tekintéllyel mondhatom, hogy nem fogjátok megbánni, amikor az életetek vége elérkezik. Kimondhatatlan, megdicsőült öröm – sok nyomorúsággal, nehézséggel, szívfájdalommal és szenvedéssel. Ámen.